

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1 -

2356

*Opps. Alle Revander
Ber. J. Jostedt
Nistelas*

A:c

*Småland
Allas
Nistelas
Opps. 1929*

När jätten Finn byggde Moheda Kyrka.

I Moheda kyrka lär det finnas ett hål, som aldrig går att täppa till och om dess uppkomst berättas följande. Ett stycke från kyrkan ligger ett berg, där en jätte förr i världen hade sitt residens. En gång kom en präst överens med jätten, att denne skulle bygga en kyrka och i lön erhålla prästen med både kropp och själ, såvida denne inte kunde säga jättens namn. Jätten byggde också kyrkan. När den i det närmaste var färdig, gick prästen en dag och var sorgsen, för han visste inte hur det skulle gå, om han inte kunde gissa jättens namn. Då fick han plötsligt höra en kvinnoröst, som sjöng en vagsång och tröstade ett litet barn med att snart kom jätten Finn hem med prästen. Då blev prästen glad, begav sig till kyrkan, där jätten arbetade, och utbrast: "Jag tror Finn snart har skiltt sej ve' arbetet." Då blev jätten rasande och slutade genast, men det var ett hål, som inte var tilltäppt, och det har ingen kunnat fullborda.

107

2356

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Tomten.

Det var nere i Bunjarp i Ryd-
hol en gång de höll på att bygga en ny lagård. På kvällen
ville käringen ut, och då fick hon se tomten stå där och
gråta. "Du behöver inte vara lessen," sa käringen, du ska
snart få ett annat hus att bo i!" Ja, sen fick han väl ta
sej ut som han kunde, tills lagår'n var färdig. Det var för-
resten många gamla, som påstod, att det kunde finnas en sån
där varelse, som de hade lite kompakt me'.

Tomten.

B.

2356

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Årsgång.

Johannes i Osbro, far till snickaren på Tagel, brukade gå årsgång. Men så blev han tje på 'et och ville komma ifrån 'et. Men det gick inte, utan han drogs ut mot sin vilja. Så ett år beslöt han, att inte gå ut. Men det drog honom så pass, att han inte kunde låta bli. "Jag ska bara gå ut på förstubron och se om jag ser nå't", tänkte han. Men innan han visste ordet om, stod han på Gällaryds kyrkogård och kunde inte komma bort. Då började han skrika, och det hörde skolläraren Lundgren, som bodde i sockenstugan över julen. Men han vågade inte gå förbi kyrkan upp till prästen, utan gick en omväg. Prästen tog på sig sin skrud, gick in på kyrkogården, tog Johannes vid handen och läste något. Då löstes Johannes fötter och sen hade han aldrig ont av det mera. Men vägen hem fick han allt traska.

Årsgång.

B

2356 LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När Sjödahl körde en timmerstock med ett par tuppar.

En annan gång visade Sjödahl, att han kunde köra en timmerstock med ett partuppar. Det var visst i Agnaryd och alla, som såg på tyckte, att det var en verklig timmerstock. Men så kom ett par pigor dit, utan att Sjödahl märkte det. "Det är väl ingen timmerstock," sa de, det är ju bara ett halmstrå." Men i detsamma tyckte de, att det blev så mycket vatten om benen på dem. De började dra upp kjolarna, men ju mer de krängde och drog, desto mer plaskade vattnet om benen på dem och steg högre och högre. Det fick de för besväret och för de inte kunde hålla mun. Ja, han var rätt så tollsk å sej den där Sjödahl, och kunde göra rätt nära vad han ville. Bl. a. fiskade han mycket och folk, som beställde fisk av honom, brukade han fråga, vilken sort de ville ha, och den fick de också.

B

2356

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När Sjödal bar ut spisen i Högsjö gästgivaregård.

I slättnögs socken fanns det före min tid en trollgubbe, som kunde förvända synen på folk. Han hette Sjödal och honom har jag aldrig sett, men hans barn känner jag igen. En gång var han i Högsjö gästgivaregård. Det var kallt och ruskigt ute och mycket folk inne kring elden, så Sjödal fick ej plats därbredvid. "Det är väl bäst, att jag bär ut spisen på gården", sa Sjödal och i detsamma tog tag i den väldiga spisen och bar ut den på gården och där kunde alla se honom stå och värma sig. Men där spisen hade stått var det ett förskräckligt fult svart hål. "Det är så gott du bär in spisen igen innan du ger dej av," bad gästgivaren, och det gjorde Sjödal. Men han hade aldrig haft ute spisen, kan tänka, utan han hade naturligtvis förvänt synen på gubbarna. De skulle bara känt och trevat i det där svarta hålet, så hade de nog råkat på spisen.

2356

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När Bengt Po lagade skor i "Lilla helvetet".

När jag var en 14 ,15 år hörde jag för första gången talas om skomakaren Bengt Po. Han var väl då omkring 80 år gammal och hade bra med pengar på banken men var så illa snål, att han brukade gå omkring från gård till gård, fastän han var för gammal för att göra något. De blev inte av med honom förrän de ville ta "mål" av honom för att få reda på storleken till hans likkista. Då fick Bengt alltid brått med att gripa efter mössan och ge sig av. Jag träffade honom första gången hos en soldat André.

Då Bengt var gängsen skomakare brukade han göra skor på Os bruk, som hade fått öknamnet "Lilla helvetet". En gång då han var på väg dit och hade kommit till Gunnamo skog är det en som kör ifatt honom. "Vart ska du gå?" frågade han. "Jag skall till Lilla helvetet och göra skor," sa Bengt. "Då ska du få åka med mig," sa mannen. Bengt kom fram till Os, och där fick han sig en plats anvisad, där han skulle arbeta. Och så bar de in till honom lassatal med sulor och läder och han skulle bara skära till sulor, inte pligga. Bengt arbetade ett par da'r och trodde, att han var på Os. Men så en dag, kom den gamle Osa-herrn in till honom, och då Bengt visste, att han var död, blev han lite underlig till mods. "Är herren här?" frågade Bengt Po, "hur mår herren". Osaherrn svarade inte. På sig hade han en kappa, som räckte ända ned till golvet. När han sedan gick ut, slog ena ändan av kappan upp, och då såg Bengt att det brann en blå låga mellan kappan och kroppen. Då ville han inte stanna längre utan gav sig i väg. På hela vägen kände han ej igen en enda buske, förrän han kom till det ställe, där han fått åka med den främmande. Sen den dan blev

2356

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Bengt lite konstig i sinnet, men det var aldrig lönt att bestrida, att det verkligen hade inträffat. Bengt har inte talat om det för mig men väl för far och mor. Han var ganska tystlåten av sig och det var svårt att få honom att tala om det.

2356

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När barnen ej fick nattro. En har så svårt ve te tro'et, När barnen ej fick
annars kan de väl hända, att de fanns en hel del smörja. nattro.
Till och med att de kunde oroa barnen på nätterna. De var
så inkommet i käringerna att de var omöjligt att kiva å
dom, man icke de fanns nå't.

Mormor var en sån där käring,
som inte trodde nå't. När hon skulle gifta sej, var det en
käring som sa'te'na: "Bara akta dej för förkastelsedagarna,
barn lilla!" "Ja, de ska jag väl göra!" sa mormor, men hon
visste knäppt vilka dagar de var. Men en gång talade hon om,
att de var ett av hennes barn, som brukade skrika om nätterna
och som det inte stod till att tysta. Så en kväll hade hon,
hur tjuven de nu var, satt nå't i dörrarna, så de inte
kunde komma in. Rätt som det var började de asa och asa
i skorsten, som om en säck kommit asande. "Stig upp, Lars,"
sa mormor, "och ta bössan och skjut genom pipan!" Det gjorde
han, men som det small, förstås, blev de ett sådant väsen å,
nu då, stönte å så dära. Men sen fick barnet ro.

De bodde då i Fiskarehemmet, som
hörde under Lundbyholm. Det var ett fjärdedels hemman och
för det skulle morfar ge 170 pund fisk om året, och tog han
mer, var de tvungna att köpa det av honom efter ett visst pris
uppe vid herrgår'n. Så var det uppgjort.

2356

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Drömmar.

Jag hade en gång en flicka, som jag höll mycket av, men hon blev sjuk och dog redan vid 18 års ålder. De sista dagarna låg jag på golvet vid sängen och vakade, och då hade jag en natt en så egendomlig dröm. Jag tyckte det var en väldig massa folk utanför fönstret, och de var inte rätt vackra någon av dem. Plötsligt trängde sig en av dem in genom väggen, som det tycktes, och kom in i rummet. Det började rycka i näbben på mej, men i detsamma fick jag se en annan gestalt mellan mej och sängen. Han var så ljus och han var så vacker, och kläderna satt åt jämt och fint om kroppen på honom. Då rådde den andre fule inte med att gå in, å inte kunde han komma ut. Ja, jag kan väl släppa ut dej genom dörren, sa jag, men i detsamma vaknade jag.

Drömmar.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Ch. G.

2356

Förgjorda kreatur.

Förgjorda
kreatur.

I början av min tid som bonde var jag så hiskeligt olycklig med mina kreatur. De blev så lösa i buken att det sprutade ur stolgången på dem och det var de allra bästa korna, som jag fick "sätta te". Så en gång var Petter i Härads-skogen på besök hos mig. Han var skicklig i att se vad det var för ont, vem som hade sänt det och hur det skulle botas, men då måste han vara dödfull. Vi satt uppe länge på kvällen, och sen väckte mig Petter redan kl. 2 och ville, att jag skulle gå upp och skriva opp vad jag skulle köpa på apoteket och hur jag skulle använda det, "för se du förstår, det är någon som haft ont av dig," sa Petter. Jag gjorde som han sa, och sen har jag aldrig "satt te" några kreatur. Ja, jag vet till och med vem det var som hade ont av mig. Det var en gammal, för vi kunde aldrig vara ensa.

Smälensk
Allés
Mistelis
1929

- 11 - *1785 Olle Ravander J.*

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2356

*1825 / 1785
född i Mistelis*

När kunganarren "Urspegel" skulle smörja vagnen.

En gång fick kunganarren "Urspegel" befallning att smörja en vagn, som skulle användas. Han gick ut för att uträtta uppdraget, men efter en stund kom han tillbaka och sa: "Nu har jag smort hela vagnen med vagnsmörja med undantag ~~av~~ av axlarna, för där sitter hjulen i vägen."

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2356

Historier om general Kardell.

Historier om general
Kardell.

Man påstod, att general Kardell var överens med nå'n ande, så att han kunde fri bå sej och sitt folk, och det var nog inte så oriktigt. Han var general för Vendes och Göta regemente och deltog under Karl Johan i kriget mot Napoleon. Jag har sett honom på poträtt många gånger, och där satt han på en stor vit häst och tittade under "skunk" (under lugg).

I slaget vid Leipzig skickade han bud till Karl Johan och bad att få rida fram blint mot Napoleon men fick nekande svar. Tre gånger skickade han bud, och alla tre gångerna fick han nej. "Jaså," sa han, "då rider jag väl ändå," för han hade beslutat göra slut på kriget, och så gav han befallning om att hans soldater skulle ha en halv päl brännvin var, men han tog en hel päl själv. Så frågade han, om de var i ordning, och då det svarades ja i leden, befälde han sig i den ondes

2356

händer, och sen bar det av i skene spring ut på fältet. Fienden trodde, att det var ett kavalleri och inte ett artilleriregemente för så yrde dammet opp omkring dem, och därför bildade de fyrkant. Kardell lät dammet ryka undan, men då fann sig också fienden stå framför kanonmynningarna. "Pardon, pardon." ropades det, men Kardell skrek: "Här ges ingen pardon utan ge fyr i stället!" och så mejades de ner, för, kan veta, har en fått oxen på knä, så får en slå ikull en, för annars kan han ge sej te å stängas. Kejsar Napoleon satt uppe i ett torn i Leipzig och kikade, hōvet dä gick te, och han tyckte nog inte om et.

Ja, så omtalades hele leken av en gammal soldat, som egentligen hette Kanon men hade fått öknamnet "Ackenamé" en gång, då han nojsat med några flickor och skrämt dem, så de ropat: "Ackenaméj." Han var född 1777 och tjänte på den tiden vid Karlstad jägare. De var med vid Leipzig som kanonbetäckning, men av 1800 man kom endast 180 man och en officer tillbaka. "Ackename" blev tillfångatagen men lyckades fly och kom med en båt till Stockholm.

"Ackenamé" berättade också, att när Kardell kom till Leipzig, var staden befäst med järnportar, men då blev Kardell ilsken och lät skjuta sönder portarna, men brydde sig sedan inte om att tåga in utan slog läger utanför staden.

2356

När Kardell kom ut på slagfältet vid ett annat tillfälle, om jag inte minns fel vid Waterloo, tyckte han, att han inte fick nå'n lämpliger plats, och då blev han ilskor, kan yeta, och red mellan härarna under det kriget var i full gång, så att både fiende och vän sköt på honom, och så opp på en höjd, där han tyckte han kunde göra lite nytta. Kulorna ven om öronen på dem, men Kardell satt lugn på sin store vite häst och blev inte träffad av en enda, så Ackenamé trodde bestämt, att han hade någon ande, och de mente, att han hade träffat evtal med satan själv.

När han skulle te å dö, frågade de honom, om han ville tala med någon präst om Gud, men då svarade han: "Nä-e, jag kände inte honom och därför så känner han nog inte mej." så han var nog rå av sej.

När "Ackenamé" hade tjänt ut, slog han sej ner i Rydaholm och sen gick han omkring från gård till gård. Ofta var han hemma hos farfar, och det var där jag hörde honom berätta om general Kardell. Han blev ärger en gång, "Ackenamé". Han var en jul hemma hos farfar, och då kom det dit en nämndeman och han började gyckla med "Ackenamé", och menade, att det var väl inte så farligt att va' i krig och det hade väl varit fler än han därute. "Ja, en vore väl inte lönt att skicka ut," menade "Ackenamé", men så ilsknade han te och röt: "Ja, så hjälpe mej, ska jag våga mitt liv för en nämndeman, så ska han vetat mä." och i detsamma skulle han rycka till sej en drögakrok, men det tog lite tid, och då passade nämndemannen på att smita in, just som "Ackenamé" strök till. Det träffade takhoppsen med så'n fart, att en bit rök dän. De där gamle gubbarna, som hade varit ute på fälttåg, rådde knappt med sitt sinne nå'n av dem.

T. h.

2356

Gåtor.

Vad är det, som bör göras, men, om det inte göres, gör sig själv?

Svar: Torkning efter tvättning.

Gåtor.

Prosten Bexell framställde på ett prästmöte följande gåta:

När det lider fram mot våren, tar bonden yxan på axeln och går ut och letar efter det, som han inte vill hitta. Vad är det?

Svar: Hål i gårdsgården.

J. J.
C. 17

2356

Gastkramning.

En gång kom en gammal käring, som de kallade Sammel-Anna, till mor och bad, att hon skulle få lite mjölk en dag, då hon skulle ha ärjehjälp. Mor lovade, att det skulle hon visst få och hon skulle ta den med, för hon hade i alla fall ärende neråt. På ett överenskommet ställe skulle Anna möta henne och få sin mjölk. När mor kom dit, hade Anna ännu inte kommit, utan mor satte sig ned och väntade. Medan hon satt där, blev hon så sjuk, så hon var tvungen att sätta från sig mjölkkrukan och gå in till Skytte-Jösse, som bodde i närheten. När han fick höra, att hon var sjuk, sa han: "Kanske Sammel-Anna har kramat dig?" Sen fick mor höra, att Anna hade dött några dagar förut. Av Jösse fick hon så krut att ha på sig och så tände han eld på en gammal huvudborste. "Osa på den så blir du snart bra," sa han, och det blev hon också.

Gastkramning,

J:9

2356

Sätta möte med en död.

Sätta möte med
en död.

Två goda vänner kunde stämma möte med varandra efter den enes död. Den döde brukade alltid komma, men det blev aldrig något långt samtal. En korpral Rolv berättade, att då han var liten hade hans farbror stämt möte i en vägsväng med en god vän efter dennes död. Korpralen ville gå med och det fick han, men han måste lova att inte tala, och när farbrodern vinkade skulle han stanna. På utsatt tid var farbrodern på ort och ställe och där såg han den avlidne vännen komma mot sig. Rolv hade måst stanna ett stycke därifrån och han fick aldrig veta vad de samtalade om, men samtalet varade ej många minuter.

Pig

2356

Sången på Slätthögs kyrkogård.

Här var en storfabrikör i Ivars, som hette Rosén. Han hade börjat som skomakare men arbetat sig upp och han ogillade bestämt, att det fanns några spöken. En natt gick han tillsammans med en kamrat förbi Slätthögs kyrka och då tyckte de, att det sjöng inne på kyrkogården. Rosén gick in och ropade: "Är det någon här?" men då tystnade det. Men när de hade kommit ut igen, började sången på nytt. Då gick han in igen, och då vart det åter tyst. När de för tredje gången fick höra sången, utbrast han: "Jag kan aldrig begripa, vad det är." och så gick han in på kyrkogården och skrek: "Är här någon så dräpen till och sjungen, så en hör." "Ja-a," kom det då från en grav. Nu var det en gubbe från Klövan som skulle begravas och pojken hans hade varit i Alvesta efter brännvin till begravninga. På hemvägen hade han gått in på kyrkogården för att se på faderns grav, och då hade han ramlat ner i den med brännvinet och inte kunnat ta sej upp, och nu låg han där nere och sjöng psalmer för att fri sej för spöken. Rosén hoppade ner i graven och kastade upp både pojken och brännvinskuttingarna, och sen lagade de, att pojken kom hem.

J:9

2356

Stämman möte med en död.

På Skillingaryd kivades vi en gång om möjligheten att kunna träffa en död. En del trodde det, en del trodde det inte. Då berättade en korpral för mig, att hans far och farfar hade stämt möte med varandra på vägen utanför deras stuga, Mellan vägen och stugan var blott en smal remsa. Hur det var glömde fadren av det och han höll just på att lägga sig, då han hörde en röst utanför fönstret som sa: "Anders!" Då kom fadren ihåg det, tog på sig tröjan och mössan och gick ut. Vad de talade om fick ~~han~~^{han} aldrig veta.

Somliga säger, att man inte kan träffa de döde, ty om de inte är saliga, så är de så hårt fjättrade, att de inte kan komma loss. Är det någon som visar sig, så är det nog djävulen själv, som förskapar sig.

Stämman möte med
en död.

L:a

UNIVERSITETS
FOLKMINNEARKIV

2356

Förtrollad jakt.

Förtrollad jakt.

Jöns Persson var en bonde, som ägde 1/4 hemman. Han tyckte så mycket om att jaga, så han fick namnet Skytta-Jösse. En morgon i gryningen, när tjädern spelade, skulle han ut och ta sig en tjäder. Just när han kom ut, hörde han det skrek i skogen: "Aj, aj, aj, aj!" "Ja, jag kommer," sa Jösse. Han gick också och sköt en tjäder, men när han skulle ta upp den, fick han bara händerna fulla med fjädrar. Han såg tydligt tjädern, men kunde inte komma åt den, utan var gång han böjde sig ner, fick han fatt på en mängd fjädrar och dun. Bäst han gick där och "krabbade" och "fängnade" flög tjädern sin väg." Det var väl något trollyg, kan tänka."

*Mistela⁶ Jan Jan
Sells led*

- 21 -

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

O.c

2356

Veckeräkning

De gamle gubbarna ansågo, att den 6 april var den första sommarnatten och den 6 oktober den första vinternatten. Veckansom började med 6 april kallades 13:e vekan, nästföljande kallades 12:e vekan o.s.v. Samma var förhållandet på hösten, då den 13:e vekan räknades från 6 oktober och framåt. och sedan den 12:e, 11:e o.s.v.

På hösten tog de märke för att få reda på, i vilken vecka de skulle så kornet under våren. Om t.ex. ett gott tecken inföll i 6:e vekan på hösten, skulle man passa på att så kornet i 6:e vekan på våren. Därvid gav man bl.a. akt på rimfrosten på träden. Om denna droppade av grenarna, ansågs det för ett gott tecken. För övrigt gav man noga akt på väderleken under hösten, för att därav dra slutledningar angående bästa tiden att så kornet.

Veckeräkning.

2356

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Räckaren.

Räckaren

Slakt av hästar, hundar och katter betraktades för i världen som ohederlig och fick utföras endast av rackare, ty om en vanlig människa slaktade sin häst, blev hon hållen för rackare. Det skulle finnas en rackare för varje härad och han avlönades med naturaprodukter, om jag inte misstar mig med 1 kapp korn och 2 kappar havre för varje helt hemman. Rackaren for omkring med käring och ungar och tog upp sin lön, men då besökte han även bönder, som inte hade mer än ett fjärdedels, åttondels, ja t.o.m. sextondels hemman och krävde ut säd, och på så sätt fick han åtskilligt mer än han egentligen skulle ha. Med rackaren och hans familj ville ingen ha något att göra. Man fick inte äta tillsammans med dem, och en bondson kunde inte gifta sig med en "rackaredoter" utan att förlora sin heder. Rackaren slaktade hästen genom att sticka den i bringan och sen drog han av skinnet. Köttet brukade de använda att skjuta räv på. De låg då detta vid ladan och ställde sig i en glugg med bössan. Om natten kom räven för att smaka på köttet. Då var det ju mörkt, men i allmänhet hade de ställt in bössan eller också hade de något sikte.

Senare, om jag inte misstar mig för en sjutti, åtti år sen, kom det ett riksdagsbeslut, att var och en skulle få få skinnet av sin egen häst utan att kallas rackare, men han fick inte göra det åt någon annan.

2356

Hystol.

Den första gången jag såg en hystol, det var en gång jag var med far till Värnamo för att hämta hans pension. Under natten skulle vi ligga på ett ställe, som hette Vrån och låg ett stycke utanför Värnamo. Där brukade de gamle knektarna ta in och det var bra med folk den natten. I ett hörn stod där ett stort skåp med stora dörrar och ovanpå dessa var ett par mindre dörrar. Rätt som det var tog drängen en stol, öppnade de övre dörrarna och kröp upp. "Va i Herrans namn vell han där?" tänkte jag, men far talade om för mig, att det var en sängplats där uppe. Sen har jag sett sådana hystolar på några ställen, men de var inte rätt vanliga. Det var också en modell att de skulle ha skåpet under. Ha det galet skulla vatt, hade det väl varit lika bra att ha skåpet ovanpå".

Hystol.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

U:9

2356

Skämt vid slakt.

En bonde i Spånghult hade en sjutton-årig dräng. En gång när de slaktade, bad han drängen! "Spring ned till Sjuhult och be att få låna ett rumpedrag!" Drängen gjorde så, men vart han kom skrattade de åt honom. Slutligen talade en gammal man om för honom, att han var utsatt för gyckel. Drängen blev illa förbittrad och en kväll långt senare, när bonden var på hemväg, låg han i bakhåll och skulle klå bonden med en halv "krake", som han hade som tillhygge. Bonden ryggade tillbaka, så slaget träffade inte huvudet, men när han kom hem till mig och bad mig följa sig hem, var han nedsölad med blod på båda händerna och så illa därän, att han måste söka läkare följande dag.

Skämt vid slakt

Uig

2356

Skålla svin.

Skålla svin.

När man vid svinslakt kokade vatten för att ta av borsten, fick man akta sig för att säga: "Nu kokar vattnet!" för då hörde grisen det, och sen släppte han inte till borsten. Däremot kunde man säga: "Nu sjuder det!" men säkrast var det att inte säga någonting.

Acc.nr. 2356

Johan Gustaf Sjöstedt

Född i Rydaholm 1841

Nuvarande vistelseort: Sjuhult, Mistelås.

Huvudsakligaste vistelseort: Rydaholm, Småland,

2356

Upptecknat

av

Olle Levander

sommaren 1929.

26

Register.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

	sid.
När jätten Finn byggde Moheda kyrka.....	1
Tomten	2
Årsgång.....	3
När Sjödahl körde en timmerstock med ett par tuppar.....	4
När Sjödahl bar ut spisen i Högsjö gästgivaregård.....	5
När Bengt Po lagade skor i "Lilla helvetet".....	6
När barnen ej fingo nattro.....	8
Drömmar	9
Förgjorda kreatur	10
När kunganarren "Urspegel" skulle smörja vagnen.....	11
Historier om general Kardell	12
Gåtor.....	15
Gastakramning	16
Sätta möte med en död.....	17
Sången på Slätthögs kyrkogård.....	18
Stämman möte med en död	19
Förtrollad jakt.....	20
Veckeräkning.....	21
Rackaren	22
"Hystol".....	23
Skämt vid slakt	24
Skälla svin ,.....	25